

Η ANΤΑΡΣΥΑ οφείλει να κοιτάξει μπροστά, να θέσει το ζήτημα του πόλου της άλλης ανατρεπτικής και κομμουνιστικής Αριστεράς

Δεν υπάρχει αριστερός ή κομμουνιστής στην Ελλάδα ο οποίος, κοιτάζοντας όλο το «κάδρο», να είναι «ευχαριστημένος» με τα αποτελέσματα των πρόσφατων εκλογών. Στη «μεγάλη εικόνα», μια καρικατούρα «αριστεράς» στο πρόσωπο του ΣΥΡΙΖΑ, διασύρει κάθε έννοια αριστεράς και «κάνει μάγκες» δεξιά και ακροδεξιά στην πιο εξωνημένη, εθνικιστική, αντικομμουνιστική και αντεργατική εκδοχή τους. Την ίδια στιγμή, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ ηττάται με πάταγο, κανένα ρεύμα της αριστεράς, παρά αυτή ή την άλλη αισιόδοξη πλευρά στη μια ή την άλλη κάλπη, δεν ενισχύεται εκλογικά.

Τι αποτυπώνει το αποτέλεσμα;

Τα πράγματα γίνονται χειρότερα, αν η ματιά φύγει από την Ελλάδα και διασχίσει όλη την Ευρώπη.

Υπάρχει σημαντική ενίσχυση της ακροδεξιάς, αν και με μείωση των νεοφασιστικών εκδοχών της και με «στρογγύλεμα» των θέσεων κατά της ευρωζώνης ειδικά από Λεπέν και Σαλβίνι.

Η πτώση των παραδοσιακών δυνάμεων της Χριστιανοδημοκρατίας/δεξιάς και των Σοσιαλδημοκρατών, συνοδεύεται από την ενίσχυση Φιλελευθέρων και Πρασίνων με ιδιαίτερο «ευρωπαϊκό» προφίλ και στίγμα, καθιστώντας έτσι το πολιτικό οικοδόμημα της ΕΕ πιο σύνθετο, αλλά μάλλον και πιο ισχυρό και ικανό να απορροφά τη δυσαρέσκεια.

Από την άλλη, την ίδια στιγμή διαπιστώνεται υποχώρηση έως και συντριβή όλων των εκδοχών αριστεράς και «αριστεράς», είτε με αιμοδότηση και υποταγή στη σοσιαλδημοκρατία (Ισπανία, Πορτογαλία, Βρετανία) είτε με πλήρη περιθωριοποίηση (Ιταλία, Γαλλία κλπ)

Πρέπει να δούμε τι αποτυπώνει το αποτέλεσμα. Υπάρχει σαφώς ένας αρνητικός κοινωνικοταξικός συσχετισμός σε βάρος των δυνάμεων της εργασίας και της κομμουνιστικής προοπτικής και μια ορατή γενική συντηρητική στροφή στο πεδίο των αξιών. «Πατρίς, θρησκεία, οικογένεια», «τάξη και ασφάλεια», αλλά και «αγορά»... Βεβαίως αυτό δεν συνέβη ξαφνικά. Απλά, κάποιες χρονικές πολιτικές στιγμές, ορισμένα «βραχεία» και προσωρινά κύματα, έκρυσαν τα «μακρά» κύματα στη διαχρονική εξέλιξη αυτού του συσχετισμού, βοηθούσης και των συχνών υπερφίαλων πανηγυρισμών για «διαρκή άνοδο του εργατικού κινήματος» ή για «εκλογικούς θριάμβους της αριστεράς».

Οφείλουμε να δούμε τις δυσκολίες στη συγκυρία, μέσα στο γενικό τους φόντο: Η αριστερά και η εργατική πολιτική, δεν έχουν το δικό τους χώρο και πεδίο αφετηρίας, ειδικά στο πεδίο της εναλλακτικής στρατηγικής, δηλαδή μιας σύγχρονης κομμουνιστικής απάντησης με όρους χειραφέτησης της εργασίας, ειρήνης, διεθνισμού, οικολογικής ισορροπίας, εργατικής δημοκρατίας και ισότητας των δύο φύλων.

Αντίθετα, τα κόμματα και ρεύματά της (η πλειοψηφία), αν δεν κινούνται ανοιχτά στα λασπόνερα των κοινωνικών και ταξικών αντιπάλων, επιχειρούν να φτιάξουν ένα «χώρο», με ξένες σημαίες ή σημαίες του παρελθόντος ή κινούνται με περιθωριακή, αμυντική λογική και όρους αυτοσυντήρησης.

Κατά τη γνώμη μας, η τάση ανόδου της ακροδεξιάς, αλλά και δυνάμεων που τάσσονται υπέρ των «ευρωπαϊκής προοπτικής», συνδέεται με το φαινόμενο της υποχώρησης της αριστεράς.

Τι μας λέει το γεγονός ότι η ακροδεξιά και δεξιά ισχυροποιούνται και «νομιμοποιούνται» στο πεδίο της αντιμεταναστευτικής υστερίας ή/και του εθνικισμού, αν όχι κυρίως ότι η αριστερά έχει εγκαταλείψει προ δεκαετιών το πεδίο του διεθνισμού, «εθνικοποιώντας» την πολιτική της; Μια αριστερά που αφήνει στο ράφι τον εργατικό διεθνισμό, δεν είναι καθόλου παράλογο είτε να υποκλίνεται στο «διεθνισμό» του κεφαλαίου υμνολογώντας την ΕΕ, είτε να ενσωματώνει την εθνική ρητορική της αστικής τάξης.

Από τη μια, στα πολιτικά προτάγματα της αριστεράς, είναι ασθενικές οι αντικαπιταλιστικές εργατικές διεκδικήσεις για μείωση ωρών εργασίας, ανατροπή της σχέσης κερδών/μισθών με αυξήσεις, εθνικοποιήσεις επιχειρήσεων και γενικά για λειτουργία με βάση το δημόσιο κοινωνικό όφελος αντί του κέρδους της ιδιωτικής ιδιοκτησίας. Από την άλλη, μοιραία, η αριστερά δεν μπορεί να αντισταθεί στο χυδαίο εκβιασμό των πιο φτωχών εργατικών λαϊκών στρωμάτων από μεριάς της αστικής τάξης και της ΕΕ, που μετατρέπουν τους ανθρώπους σε «ωφελούμενους» πένητες χαμηλών προσδοκιών χωρίς δικαιώματα.

Υπάρχει δραματική αλλαγή στους όρους συγκρότησης της εργατικής τάξης στο φόντο της καπιταλιστικής ανασυγκρότησης. Αλλά υπάρχει και σχετική εγκατάλειψη από την αριστερά του βασικού προσανατολισμού στην οργάνωση των εκμεταλλεζόμενων τάξεων, την πολιτική ανεξαρτησία της εργατικής πολιτικής στο πεδίο της ταξικής διαπάλης. Στο φόντο αυτό, πλείστα ρεύματα της αριστεράς αναζητούν εναγώνια το «μαγικό δρόμο», το «μεγάλο κόλπο» για μια εν κενώ κοινοβουλευτική εκπροσώπηση. Ξεθωριασμένο «όραμα» αυτής της «τακτικής» είναι η συμμετοχή στην κυβερνητική διαχείριση, ενώ το πολιτικό της αποτέλεσμα είναι η σταδιακή ή/και αλματώδης καταβύθιση, όλο και περισσότερο, σε μια ναρκοθετημένη και ξένη άβυσσο αστικών, εθνικών και υπερεθνικών θεσμών.

Σε απουσία μιας σύγχρονης συνολικής εναλλακτικής, οι αστικές δυνάμεις καταφέρνουν να μεταβαίνουν από το ΤΙΝΑ («δεν υπάρχει εναλλακτική») στο να παρουσιάζουν τον ακροδεξιό εαυτό τους ως «εναλλακτική».

Όπου «πάτησε» ο ΣΥΡΙΖΑ, «μαυρίζει» η γη...

Στα καθ' ημάς, η άνοδος του φαινομένου ΣΥΡΙΖΑ δεν αφορούσε και δεν αφορά μόνο το κόμμα και την ηγεσία ΣΥΡΙΖΑ και ούτε έχουμε ξεμπερδέψει με αυτό. Συμπύκνωσε, όπως και οι εξάρσεις των Ποδέμος, του Κόρμπιν, του Μελανσόν κλπ, μια ολόκληρη ιστορική πορεία των ηγεμονικών τάσεων και πολιτικών στην αριστερά, με καταλυτικές επιδράσεις στο σύνολό της. Κυρίαρχο στοιχείο της αποτέλεσε η πρόταση αριστερής διακυβέρνησης στο καπιταλιστικό και ευρωενωσιακό πλαίσιο, ως δρόμου «παράκαμψης» της «αδύνατης» ανατροπής του και βελτίωσης της θέσης των λαϊκών στρωμάτων στο πεδίο της διανομής, για να καταλήξει τελικά στα βράχια μιας αντιλαϊκής διαχείρισης. Η χρεωκοπία και υποχώρηση ήταν αναμενόμενη, αλλά οι βαριές και οδυνηρές επιπτώσεις της δεν μπορούν να προσπεραστούν με ελαφρότητα. Η καταστροφή του «ηθικού πλεονεκτήματος» της αριστεράς στην Ελλάδα του ΣΥΡΙΖΑ (όποιος νομίζει ότι τυχαία επικέντρωσε σε αυτό η ΝΔ, είναι βαθιά νυχτωμένος), αποτέλεσε πολιτική εξέλιξη με ευρωπαϊκή και ευρύτερη διάσταση. Μετά τη γνωστή παγκοσμίως ελληνική λέξη που μένει αμετάφραστη και πρωτότυπη, η λέξη «kolotoumba» («κωλοτούμπα») προστέθηκε πλέον στο παγκόσμιο λεξιλόγιο με βάση την ελληνική εμπειρία. Με τον ίδιο τρόπο που σχεδόν ταυτόχρονα προστέθηκε και η λέξη «rasokifation» (ΠΑΣΟΚοποίηση), για να περιγράψει διεθνώς τον εκφυλισμό της σοσιαλδημοκρατίας. Βλέποντας το σύνολο των εκλογικών αποτελεσμάτων, δίνεται η εικόνα ότι όπου «πάτησε» ο ΣΥΡΙΖΑ

«μαύριζε η γη» ολόγυρα στα χνάρια του, οδηγώντας τουλάχιστον στην αποφυγή στήριξης και επιλογής οποιουδήποτε αριστερού ψηφοδελτίου και δύναμης. Ο κίνδυνος στρατηγικής ήττας για την αριστερά είναι ορατός και με αυτή την έννοια η συμπερίληψη του ΣΥΡΙΖΑ στην «αριστερά» γενικώς, στο πλαίσιο μιας κακοποιημένης λογικής «ενιαίου μετώπου» ενάντια σε δεξιά και ακροδεξιά, θυμίζει αυτόν που πηγαίνει σε κηδεία και φωνάζει περιχαρής «πέντε πέντε την ημέρα και εκατό την εβδομάδα»....

Για τη στασιμότητα του ΚΚΕ και την συντριβή της ΛΑΕ

Το ΚΚΕ, ειδικά στην θερμή πολιτική περίοδο από το 2008 έως σήμερα, δεν μπόρεσε ή/και δεν θέλησε να δει ότι η ηγεμονία της παραπάνω γραμμής στην αριστερά είχε τις ρίζες της στη δική του πολιτική στρατηγική μετά τη μεταπολίτευση. Εμφανώς αμήχανο και μετέωρο πολιτικά, βλέποντας όρθια απέναντί του και εναντίον του την πολιτική έκφραση της γραμμής του «λάου λάου», του «μετώπου για τα άμεσα εθνικά και δημοκρατικά προβλήματα» και της «δημοκρατικής κυβέρνησης», έριξε όλο το βάρος του στην «αποκάλυψη της απάτης ΣΥΡΙΖΑ», αλλά όχι στην αναζήτηση δρόμων μετασχηματισμού των λαϊκών διαθέσεων στη βάση πολιτικών στόχων ανατροπής. Την ίδια στιγμή, σε κορυφαίες στιγμές πολιτικής κρίσης όπως στο δημοψήφισμα του 2015, όχι μόνο δε συνέβαλε στη δημιουργία ρήγματος στην αστική πολιτική και την «σταθερότητα», αλλά έγινε μέρος της κινδυνολογίας για τις «συνέπειες» της όποιας ρήξης και εξόδου από την ευρωζώνη και την ΕΕ. Η πτώση του, τόσο σε ευρωεκλογές όσο και στις περιφερειακές και δημοτικές εκλογές, αποτυπώνει την αποτυχία ριζικής αναπροσαρμογής της πολιτικής του σε αριστερή και μαχόμενη κατεύθυνση. Στην προεκλογική περίοδο, εξάντλησε τις πρωτοβουλίες του στην ανάγκη «ενίσχυσης του ΚΚΕ», χωρίς κάποιο ισχυρό πολιτικό περιεχόμενο, αλλά με αοριστίες του τύπου «κάνουμε τη διαφορά». Την ίδια στιγμή, επιδόθηκε σε ένα πόλεμο κατά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (ειδικά κατά του ΝΑΡ) και άλλων ρευμάτων, αλλά και σε ανεπιτυχή προσπάθεια αποψίλωσής τους προς όφελός του. Το κενό πολιτικής γραμμής ανατροπής και αντίστοιχων μετωπικών πολιτικών συμμαχιών, επιχείρησε να το καλύψει με ανοίγματα στο «κοινωνικό μέτωπο». Είναι ενδιαφέρον το στοιχείο ότι έδειξε ιδιαίτερη σπουδή για τον προσεταιρισμό δυνάμεων από τα Σώματα Ασφαλείας και το Στρατό, συμπληρώνοντας τη ρητορική περί «εθνικών κινδύνων από τον αλυτρωτισμό» (των ακατανόμαστων), με αυτή της «ασφάλειας των πολιτών», χαϊδεύοντας την αντι-μεταναστευτική υστερία, ειδικά στο Δήμο της Αθήνας.

Στο χώρο των δυνάμεων που αποχώρησαν μετά το 2015 από το ΣΥΡΙΖΑ, κυριαρχεί η συντριπτική ήττα της ΛΑΕ και η μετατόπιση προς συνδυασμούς με «ευρωπαϊκό» (ΜΕΡΑ25) ή εθνικιστικό προφίλ (Πλεύση Ελευθερίας).

Η προσπάθεια αναπαραγωγής της πολιτικής γραμμής του προ-κυβερνητικού ΣΥΡΙΖΑ ή και του ΣΥΡΙΖΑ της πρώτης κυβέρνησης και ηγεμόνευσής της μάλιστα σε μια «λευκή ενότητα» με την αντικαπιταλιστική αριστερά, αποδείχτηκε εκτός τόπου και χρόνου και ηττηθηκε. Το δόγμα «όσο πιο δεξιά, όσο πιο χαμηλά, τόσο πιο αποτελεσματικά», αποδείχτηκε αυτό που περισσότερο από όλα απο-συσπειρώνει δυνάμεις και τις παραδίδει σε δεξιά και ρεφορμιστικά ρεύματα. Δε μπορεί να υπάρξει «διεκδίκηση ηγεμονίας» σε ξένο έδαφος και χωρίς πολιτική ανεξαρτησία από την αστική και ρεφορμιστική πολιτική.

ΑΝΤΑΡΣΥΑ: Όρια, αντιστάσεις και νέα ζητούμενα

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ -ας το θυμηθούμε- δημιουργήθηκε μέσα στις φλόγες των εξεγερτικών σκιρτημάτων στο έδαφος της καπιταλιστικής κρίσης και αναπτύχθηκε στη δυναμική της κοινωνικής μετατόπισης και της ανάταξης του λαϊκού κινήματος στα χρόνια της αντιμνημονιακής πάλης. Αποτέλεσε σημαντική δύναμη προβολής αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης και διεξόδου, αλλά επίσης σημαδεύτηκε και επηρεάστηκε αρνητικά από τα πολιτικά όρια αυτού του ρεύματος. Το εκλογικό αποτέλεσμα έχει για αυτήν πολλές όψεις. Ενώ η σημαντική (αν και μειωμένη) εκλογική παρουσία στις Περιφερειακές (1,5 -2,0% και με αυξημένο αριθμό συμβούλων) και Δημοτικές εκλογές (2,0-3,5%), δείχνει πως έχει κοινωνικο-ταξικές και κινηματικές ρίζες που την καθιστούν ενιαίο πανελλαδικό και υπολογίσιμο πολιτικά ρεύμα, η καθήλωσή της στις ευρωεκλογές (0,64% αντί για 0,72%), δείχνει πως αδυνατεί να συσπειρώσει ευρύτερες δυνάμεις

σε επίπεδο συνολικού πολιτικού προγράμματος. Εδώ ακριβώς πρέπει να αναζητηθεί ο βασικός άξονας μιας γενναίας κριτικής και αυτοκριτικής στάσης και αντιστοιχων πρωτοβουλιών. Αυτή η οπτική θα δώσει και τα υλικά για τις αναγκαίες αναπροσαρμογές και εκ νέου ιεραρχήσεις στα ζητήματα της πολιτικής τακτικής.

Η επιτυχής απόκρουση της απόπειρας συμπερίληψης της ANΤΑΡΣΥΑ σε ένα νέο ρεφορμιστικό σχέδιο (μέσω μιας συμμαχίας με τη ΛΑΕ που με επιμονή πρότειναν ορισμένες δυνάμεις της ANΤΑΡΣΥΑ, ακόμα και μετά τις πρόσφατες εκλογές όταν η λογική της είχε ηττηθεί!) ή πολιτικών προτάσεων από άλλα ρεύματα, ανοιχτές σε «αντιδεξιά» και «δημοκρατικά μέτωπα», είναι σημαντικά στοιχεία, αλλά τα ζητούμενα σήμερα είναι πολύ διαφορετικά.

Οι οργανώσεις, τα ρεύματα και οι αγωνιστές που την πλαισιώνουν πρέπει να επιχειρήσουν συντεταγμένα, μια νέα προωθημένη, μετωπική και μαχόμενη συνάντηση του ευρύτερου δυναμικού της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, σε λογική εργατικού, αντι-ΕΕ αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, πολιτικής ανεξαρτησίας από αστική πολιτική και ρεφορμιστικά ρεύματα απέναντι στο νέο αστικό διπολισμό με τη ΝΔ και το ΣΥΡΙΖΑ, με κέντρο τη στροφή προς το μαζικό κίνημα και την ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Η απόδραση από τις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές, μόνο αρνητικές επιπτώσεις μπορεί να έχει. Αντίθετα, θα πρέπει να εξαντληθούν οι δυνατότητες αυτή η αναμέτρηση να αποτελέσει αναγκαίο πεδίο πρώτης δοκιμασίας αυτής της κατεύθυνσης. Σε κάθε περίπτωση, η επόμενη μέρα πρέπει να σφραγιστεί από αυτή την προσπάθεια.

Η κατεύθυνση αυτή δεν θα κριθεί στην διακήρυξή της, όπως και τίποτα δεν κρίνεται στα λόγια (και πολύ περισσότερο στα πληκτρολόγια), αλλά στην πολιτική πράξη και σε μια μεγάλη πολιτική στροφή που πρέπει να συντελεστεί στην κοινωνική και πολιτική «πράξη» της ANΤΑΡΣΥΑ ή έστω των βασικών δυνάμεών της.

Η ANΤΑΡΣΥΑ δεν μπορεί να κάνει μια τομή, υπερβαίνοντας ποιοτικά τα σημερινά κοινωνικοταξικά και πολιτικά όριά της, μόνο με (πολύ χρήσιμες) «πρωτοβουλίες» και μάλιστα με το βλέμμα κυρίως στην κάλπη ή με (αναγκαίες) οργανωτικές επικλήσεις για δημοκρατική λειτουργία και ισχυροποίηση. Όλα θα κριθούν στο αν θα επικοινωνήσει με τις νέες φλέβες εργατικής αντίστασης που θα δοκιμαστούν στις νέες πιο σκληρές μάχες που έρχονται, το πιο πιθανό με κυβέρνηση Μητσοτάκη και την πολιτική της σύγκρουση με τον αστικό διπολισμό ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ. Από το αν θα καταφέρει να συμβάλλει στον μετασχηματισμό των πιο πρωτοπόρων τάσεων του παλιού «αντιμνημονιακού ρεύματος» που θα απελευθερωθούν από την ανοιχτή κρίση του ρεφορμιστικού αυτού πόλου και όχι αναπαράγοντας τα όριά του και μάλιστα σε φοροδοχή εκδοχή.

Το τέλος των «μαγικών λύσεων»

«Μαγικές λύσεις» δεν υπάρχουν και «φτάνει πια» με το χάσιμο χρόνου μάταιης αναζήτησής τους. Αντίθετα, απαιτούνται «σκληρές» πολιτικές προϋποθέσεις.

Χρειάζεται αναβαθμισμένης ποιότητας συσπείρωση των κομμουνιστικών δυνάμεων (και όχι γενικά των αντικαπιταλιστικών), ώστε να τεθούν ζητήματα κομμουνιστικής διεθνιστικής στρατηγικής. Ζητούμενο είναι ένα ευρύ πλαίσιο πρωτοβουλιών σε αυτή την κατεύθυνση, με βήματα αλλά και ευρύτερη συμμετοχή στην πρωτοβουλία για νέο κομμουνιστικό φορέα που έχει αναλάβει το ΝΑΡ και άλλοι αγωνιστές. Αλλά και μια ευρύτερη, αναγκαία πολιτιστική, μορφωτική, αντεπίθεση στην βαθύτερη δεξιά στροφή στο πεδίο των αξιών πάνω στα βασικά κοινωνικά ζητήματα.

Η μετωπική τακτική συσπείρωσης όχι μόνο δεν πρέπει να μείνει εκτός συζήτησης, αλλά αντίθετα πρέπει να αναβαθμιστεί σε όλα τα επίπεδα, διαμορφώνοντας κοινούς χώρους για δράση στις κοινωνικές και πολιτικές μάχες αλλά και διαλόγου για το ευρύτερο αντικαπιταλιστικό δυναμικό που αναζητεί την υπέρβαση της διαχειριστικής λογικής. Η λειτουργία και ανασυγκρότηση των αριστερών

αντικαπιταλιστικών κινήσεων τόσο στο εργατικό κίνημα, όσο και σε επίπεδο Δήμων και Περιφερειών (με όλη την πολυμορφία τους), είναι δυνατόν να τις μετατρέψει σε «πολιτικά εργαστήρια» σε αυτήν την κατεύθυνση», ακόμη και σε πεδία πολιτικών «πειραματισμών» συνάντησης δυνάμεων.

Όλα αυτά, τα όντως απαιτητικά και σύνθετα, μπορούν να οδηγήσουν σε άλλη κατάσταση, σε αντικαπιταλιστικό πολιτικό μέτωπο με άλλα χαρακτηριστικά, ικανό να σταθεί στα ίσα απέναντι στην αστική πολιτική, χωρίς να αποψιλώνεται από τον ποικιλώνυμο ρεφορμισμό, αλλά και δημοκρατικό και συνεκτικό στη λειτουργία του.

Κοντολογίς, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπορεί να έχει προοπτική, στο βαθμό που θα κοιτάξει μπροστά, δηλαδή θα θέσει ως κεντρικό ζήτημα, όχι την αναπαραγωγή του εαυτού της με όλα τα προβλήματα και αντιθέσεις, αλλά αυτό του πόλου της άλλης, αντικαπιταλιστικής, κομμουνιστικής αριστεράς που στέκεται απέναντι στην καπιταλιστική επίθεση και αντιδραστική στροφή, με όρους κινήματος, εργατικής πολιτικής και νέας κομμουνιστικής προοπτικής. Είναι ένας στόχος ουσιαστικός που δεν αφορά την στενή οργανωτική και εκλογική αναπαραγωγή της, αλλά το σκοπό για τον οποίο συγκροτήθηκε: Συγκέντρωση των αντικαπιταλιστικών δυνάμεων, αναζήτηση και στράτευση σε επαναστατική κομμουνιστική κατεύθυνση. Πάνω σε αυτό τον πολιτικό στόχο, μπορούν σήμερα να συναντηθούν πολλά ρεύματα, κινήσεις και αγωνιστές, πιο ώριμα και συνειδητά από χθες. Ο «χώρος» για αυτό, πρέπει να δοθεί και αυτό αποτελεί ευθύνη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Το είχαμε θέσει και πριν τις εκλογές: Η δεξιά αστική πολιτική ριζοσπαστικοποιείται ταχύτατα τόσο στο κοινωνικό πεδίο (καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις) όσο και στο πολιτικό με την ακροδεξιά αλλά και το «ακρο-νεοφιλελεύθερο κέντρο». Σε αυτές τις συνθήκες, η αριστερά μπορεί να υπάρξει και να αντεπιτεθεί νικηφόρα μόνο ως ριζοσπαστική, επαναστατική και κομμουνιστική αριστερά, σε ρήξη και τομή με το θεσμικό, νυσταλέο, ηττοπαθές και συχνά συστημικό παρελθόν της.

Πηγή: prin.gr